

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A man in a dark coat and scarf stands in front of a stone building with Gothic arches. The background is a soft, golden sky.

HELEN
DICKSONOVÁ

Ochránce nevinnosti

HELEN DICKSONOVÁ

OCHRÁNCE
NEVINNOSTI

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

*v srpnu na Vás čekají příběhy plné nečekaných
zvrátů a dobrodružství. Ať již sáhnete po romanci
Skandál podle předlohy, ve které se hrdinka dostane
z více než ošemetné situace, či se začtete do povídky
Ochránce nevinnosti, ve které hrdinové podniknou
půlroční plavbu z daleké Indie do rodné Anglie, jistě
oceníte nezlomnost a odvahu hrdinek a charisma
hrdinů. Romantické příběhy rámované historickými
kulisami, jako kdyby nás unášely rychlou cestou do
snění o silných mužích, kteří jsou vždy připravení
chránit čest dam, a ženách, které přes svou křehkost
jim dokážou stát neohroženě po boku.*

Věřím, že Vám mé romance zpřijemní letní čas.

S láskou

Váš Harlequin

Helen Dicksonová

**OCHRÁNCE
NEVINNOSTI**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Lord Lancaster Courts a Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1760-9 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1761-6 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1762-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1810

Slunce stálo vysoko a lehký větřík sunul po obloze bělostná oblaka. William Lancaster, lord Lancaster a budoucí markýz z Elvingtonu, vjel na předměstí Bombaje po mnohadenním únavném cestování z Agry v severní Indii, během nějž nocoval v zájezdních hostincích zřízených u cesty.

Zpomalil koně do lehkého klusu a s potěšením vnímal vůně a zvuky kolem sebe. Na cestě panovala živá doprava – býci a muly táhli vozíky naplněnými nejrůznějším zbožím, nářadím, ovocem a zeleninou, kola i kopyta za sebou zvedala obláčky prachu. Indie byla vyprahlá a unavená; všichni toužebně čekali na příchod monzunů.

William dobrodušně pobídl svého koně, když tu upoutal jeho pozornost další jezdec. Byla jím mladá žena a on obrátil hlavu a sledoval ji. Jela širou krajinou a působila svěže jako závan chladného vzduchu. Právě ta její energie a živelnost byly tím, co jej k ní okamžitě začalo táhnout. S lehkostí cválala na temperamentní světle šedé klisně, kterou skvěle ovládala. Všiml si i jejích rukou, otěže v nich držela jen volně propletené. Byly to ruce dámy, jemné, ale vnímal

v nich i sílu a nepochyboval, že tyto ruce dokážou zacházet i s tím nejprudším hřebcem.

V modře lemovaných šatech, které se rozprostíraly přes boky koně, obkreslovaly pod sukni její dlouhé štíhlé nohy a tep zrychlujícím způsobem zvýrazňovaly její útlý pas a pevná ňadra, jež byla pravou pastvou pro oči. Na hlavě jí seděl klobouk se širokou krem-pou a na zádech jí ze strany na stranu poskakoval těžký cop. Byl silný jako jeho předloktí a měl barvu zralé kukuřice. Teď jemně a zkušeně pobídla podpatky svou klisnu do cvalu a rozehnala ptáky, kteří vyzobávali z polí zbytky obilí. Jela jako vítr, bez ná-mahy přeskočila nízkou zídku a cválala dál. Klisna a ta žena tvořily nádherný ladný celek.

Pro mladou Evropanku bylo mimořádně nezvyklé, že si osvojila mužský způsob jízdy na koni, ženy obvykle jezdily bokem, přinejmenším na veřejnosti, a zachovávaly větší dekorum. Měl však od prvního pohledu podezření, že toto nebude žádná obyčejná mladá dáma, ale žena, které jsou konvence víceméně lhostejné. Přinejmenším bylo jasné, že si vůbec nedě-lá starosti se svou bezpečností. Ale jak je možné, že s sebou nemá žádného sluhu, který by ji chránil před nebezpečím, které se mohlo skrývat v každém stínu a za každým rohem? William pokračoval v cestě te-prve ve chvíli, kdy mu zmizela z dohledu.

William Lancaster měřil pár centimetrů přes metr osmdesát a byl mužem mnoha tváří. V případě po-třeby dokázal být velice bezohledný, měl v sobě ne-příliš přitažlivou povýšenou rezervovanost, která působila chladně a oddělovala ho od lidí. Tvrdou čelist měl širokou a nad ní seděla dobře tvarovaná ústa, která měl však často stažená do přísné linky. V každém jeho rysu se zračila agresivní sebejistota

a cílevědomost, byl však také velice pohledný; nejzajímavější na něm byly jeho zářivě modré pronikavé oči, z nichž dokázal sršet hněv i cynický výsměch a které shora lemovalo silné tmavé obočí, a ještě kus nad ním husté, ebenově černé vlasy. Uprostřed vši té temnoty jeho oči zářily jako dva safíry...

Konečně dojel k domu, který hledal. Britští občané si zřídili osadu pár kilometrů od centra města s úhlednými bungalovy a domky s verandami, jejichž stříšky stínily místnosti za nimi před spalujícím indickým sluncem. Přivázal koně ke sloupku brány a vydal se po krátké příjezdové cestě pokryté oblázky ke vchodu. Šlo o jednopatrový dům; původně byl jistě bílý s modře natřenými okenicemi, ale časem získala bílá barva lehounce růžový nádech. Dva úhledně posekané trávníky obklopovaly záhonky se sladkým hráškem a růžemi, jejichž kořenitá vůně se mísila s vůní prohřáté země.

Dveře mu otevřela žena, o níž předpokládal, že to musí být paní Andrewsová, manželka úředníka ve Východoindické společnosti, která momentálně sídlila v Lucknow. Očekávala ho a znala i účel jeho návštěvy, měl totiž doprovodit její svěřenkyni do Anglie. Paní Andrewsová byla střední postavy, měla světle hnědé vlasy a laskavé šedé oči. Bylo jí jistě už dobře přes padesát, byla milá a přátelská a pozvala Williama dovnitř. Sluha jim okamžitě přinesl chlazené nápoje a chvíli spolu hovořili čistě formálně a zdvořile. Ptala se ho na jeho cestu ze severu a svěříla se mu, jak velice se těší, až se připojí v Lucknow ke svému manželovi.

„Má slečna Harrisová radost, že se vrací do Anglie?“ zeptal se William.

„Bohužel, musím říci, že ani trochu. Byla velice

rozrušená, když se dozvěděla o smrti svého bratra, a ještě více, když jsme jí řekli, že přijedete do Bombaje a odvezete ji zpátky do Anglie. Ví, že ji v Indii už nic nebude držet, ale do této země, do jejích barev a vůní se přímo zamilovala. Podle mojí zkušenosti se většině lidí odsud nechce zpět do londýnské mlhy a šedi. Musíte se pokusit chápat, jak se cítí, a její váhavost opustit Indii tolerovat.“

„Měla celý měsíc na to, aby se s tím smířila,“ poznamenal a pokrčil netrpělivě rameny. „Dobrý bože, já přece nechci tu dívku rozrušit ještě víc!“

„Ne, to je samozřejmé. Mám dojem, že ji odvezete k jejímu strýci...?“

„Tak si to Johnathan přál. Věděl, že umírá, a napsal svému strýci dopis, aby v blízké budoucnosti očekával příjezd své neteře.“

„Když by raněn... Opravdu se s tím nedalo nic dělat?“

„Bohužel ne. Po tom útoku žil sotva dost dlouho na to, aby rozhodl o dědictví a postaral se o svou sestru.“

„Byl viník dopaden?“

Potřásl hlavou a odvrátil zrak. Vzpomínka na krutou smrt jeho přítele byla stále ještě příliš živá. „Ne. V té šarvátce jich bylo zapleteno víc. Klidně to mohl být kterýkoli z nich.“ William si byl osobně dost jistý tím, že ví naprosto přesně, kdo jeho přítele Johnathana Harrise zabil. Dokázat to, to byla ale jiná věc. A protože věděl, že se William chystá vrátit do Anglie, předal mu Johnathan tento úkol: odvézt s sebou jeho sestru a dohlédnout na to, aby se u strýce Roberta v Londýně cítila dobře. William nebyl schopen odmítnout poslední přání muže, který mu dvakrát zachránil život, muže, jehož život mohl sám zachránit,

kdyby trochu přemýšlel! Vina mu stravovala útroby, a protože mu chtěl v posledních několika hodinách ulehčit alespoň na duši, bez váhání souhlasil.

„Je veliká škoda, že s ní tam nebude její matka, aby se o ni postarala. Ale z toho, co jsem o ní slyšela, jde o ženu, která se stará jen o své potěšení a je jedině ráda, že může svou dceru hodit na krk někomu jinému. Takovou samostatnost může podporovat u svého dospělého syna, ale u mladé dívky, která je zranitelná a vydaná na milost a nemilost krutému světu, je to něco úplně jiného. Mám dojem, že paní Harrisová je také v Londýně... Se svým posledním... džentlmenem.“

„Vím o ní jen velice málo. Johnathan o své matce téměř nehovořil. A jaká je slečna Harrisová?“

„Během těch tří let, co s námi žila, to nebylo vředycky snadné,“ povzdychla si paní Andrewsová. „Ale postarali jsme se přinejmenším o její vzdělání. Někdy bývá tvrdohlavá a prosazuje svoji vůli, ale na druhé straně dokáže být nesmírně laskavá a plná soucitu. Obecně vzato má tendence poslouchat spíš své srdce než rozum... například když někde najde opuštěné nebo raněné zvíře, které potřebuje péči a ochranu. Snažila jsem se s tou její umanutostí něco dělat...“ Znovu si povzdechla a potřásla hlavou. „Myslím, že jsem tomu na vině především já. Dávala jsem jí až moc velkou svobodu. S manželem jsme nebyli požehnaní vlastními dětmi, takže jsme si ji velice zamilovali. Bude nám nesmírně chybět.“

„Určitě jste odvedla obdivuhodný výkon, paní Andrewsová. Musí být velice obtížné převzít zodpovědnost za dítě někoho jiného.“

„Už není dítě, ale dospělá mladá žena. Můžu jen doufat, že jí ten odjezd umožní naučit se zase nějaké

nové věci, které jí budou v dalším životě ku prospěchu.“

„Jsem si zcela jist, že jste ji na tuto novou životní fázi připravila, jak to jen bylo možné.“

Byl podrážděný z toho, že jej dívka nepřišla přivítat, takže vstal a vyšel na verandu. Rozhlížel se po zahradách a přemýšlel. Nebyl dvakrát nadšený z toho, že musí pět či šest měsíců dohlížet během cesty do Londýna na tvrdohlavou devatenáctiletou dívku. Uvědomoval si navíc, že cestu mohou kdykoli prodloužit nebo přerušit rozmary počasí a ze všech těchto důvodů na tuto vyhlídku pohlížel spíše žlučovitým okem.

William vždycky působil výjimečným dojmem. Ve svých devětadvaceti letech byl dědicem titulu markýz. Narodil se na nádherném panství Cranford Park v Berkshiru. Když téměř před deseti lety odjel do Indie, byl zaměstnancem Východoindické společnosti. Brzy se však osamostatnil. Teď se vracel do Anglie, aby dal do pořádku jisté naléhavé rodinné záležitosti.

Když slečna Harrisová konečně přišla, udělala to, jako by vstupovala na scénu. Přišla odněkud z hlubin domu, na okamžik se zastavila ve dveřích, pak přešla do středu místnosti a odhodila klobouk na nejbližší křeslo. William k ní stál zády, ale cítil její přítomnost dřív, než kdokoli cokoli řekl. V zátylku cítil podivné mravenčení, a ten pocit byl tak silný, že ho nakonec přiměl k tomu, aby se otočil a konečně se na ni podíval.

Z její nehybnosti sálala síla; bylo v ní cosi živého a energického a dokázala udržet jeho pozornost už jen tím dokonalým obrazem, který naaranžovala: svou bledou siluetou, která se rýsovala na tmavém pozadí otevřených dveří. Její mimořádný půvab byl

kupodivu ještě umocněn tím, že měla rozčuchané vlasy. Zapletený cop se jí uvolnil a teď jí na ramena padaly měkké zlaté vlny, které rámovaly tvář, jež byla nedotčená líčidly a bylo v ní cosi éterického. Hleděl na ni a postupně mu začínalo docházet, že je to přesně ta mladá žena, kterou předtím viděl ujíždět na koni a která i tehdy upoutala jeho pozornost. Díval se na ni a její oči mu pohled vracely s vyzývavým leskem. Ne, pokora dozajista nebyla nic pro ni.

William postoupil kupředu, lehce sklonil hlavu na pozdrav, ale zrak z ní nespustil ani na okamžik, i on dokázal její pohled bez mrknutí opětovat. Vypadalo to, že si ho pozorně prohlíží, v očích neměla nepřátelství ani chlad. Měla v sobě gazelí eleganci a ladnost, a když se jí zadíval do velkých očí, které měla olemovány tmavými dlouhými řasami, viděl, že mají neobyčejnou medovou nebo snad jantarovou barvu a že dodávají její tváři jakýsi kouzelný vílí vzhled. Všiml si, že na duhovkách má maličké zlaté flíčky, které mu připomněly oči indických tygrů...

Zřejmě trávila ráda čas venku a nepoužívala slunečník, protože její pleť nabyla měkce zlatavý odstín. Jedním slovem: vyzařovala ženskou dokonalost a měla všechno, co hluboce obdivoval. Dívala se na něj bez jediného mrknutí i slova. Z očí jí vycházelo jakési vnitřní světlo, které prozrazovalo ženu, jež se skrývala za nevinnou tvář mladé dívky.

William začínal tušit, že toto nebude obyčejná mladá dívka. Cítil z ní smysl pro dobrodružství, který netoleroval konvence ani etiketu. Nebylo na ní nic skromného a pokorného, jako tomu bylo u mladých dam, které se mu tu a tam mihly životem a které důmyslně klopy oči i v přítomnosti rodiny a přátel tak, jak to bylo správné. Tato dívka nevykazovala žádnou

zdrženlivost, jaká je vštěpována dívkám z dobrých rodin.

„Takže... osud tomu chtěl, že se znovu setkáváme,“ poznamenal tiše.

Když mluvil, jeho hlas hluboko posazený a měl kultivovanou modulaci. Mladá žena na něj dál bezostyšně hleděla, což ho v jistém smyslu pobavilo.

„Osud? Obávám se, že vám nerozumím, pane. O čem to mluvíte? Nemám dojem, že bychom se už někdy setkali.“

„Zahlédl jsem vás cestou sem. Jela jste na velice krásném koni.“

„Skutečně! A ano, Bella je krásná klisna. Nicméně, nevěřím, že šlo o osud.“

„Osud má v rukávu velice zvláštní triky,“ odpověděl William tiše. „Máte ve zvyku jezdit bez doprovodu?“

Trhla ramenem a zvedla hlavu. Tím gestem dala najevo, že se ani trochu za své jednání nestydí. „Ano. Jezdím sama pořád. Neudělala jsem nic špatného,“ dodala pevně, jako by ho o tom mohla přesvědčit už jen samotná její naléhavost.

„Ale no tak, slečno Harrisová. Doopravdy si myslíte, že by váš bratr souhlasil s tím, že jezdíte po krajině bez ochrany?“ Okamžitě se za svá slova hluboce zastyděl. Vždyť mu nebylo nic vzdálenější než touha kárat ji za její odvahu a bezstarostnost. Co to s ním je, kčertu? Jeho výtka zněla malicherně a nepřátelsky, tolik mu dokázal sdělit její výraz. A co je mu vůbec do toho?

„Prosím?“

„Poukázal jsem jen na to, že pro mladou dámu není radno, aby jezdila sama křížem krážem zdejší krajinou. Vašemu bratrovi by se to určitě nezamlouvalo.“

V té chvíli slečna Harrisová trochu změkla a William viděl, že o něco pevněji sevřela v ruce jezdecký bičík, který měla stále u sebe. „Můj bratr Johnathan je mrtvý. Takže jestli by s něčím souhlasil nebo ne, je zcela nepodstatné. Stejně by s tím nemohl nic udělat. Nicméně vám děkuji, že si se mnou děláte takovou starost, pane.“ Její výraz ho varoval, aby se nepokoušel ji omezovat. „Je od vás laskavé, že vám tolik leží na srdci moje bezpečí, ale ujišťuji vás, že jsem naprosto schopna se o sebe postarat.“

Oči jí potemněly a William okamžitě cítil, jak se mu zahřála krev v žilách a jak se mu valí do břicha a do klína. Dívka zvedla hlavu a oči jí blýskaly v hrdém vzdoru proti jeho autoritě. Připomínala mu kotě, které ukazuje dráčky lvovi. William náhle pocítil prudkou závist vůči tomu muži, jemuž se dostane úkolu tuto dračici zkrotit.

Umiňoval si, že nikdy nesmí zapomenout na to, že jde o sestru jeho nejbližšího přítele, dobrého a váženého muže. Není to žena, kterou by mohl svést, potěšit se s ní a zapomenout na ni. Kdyby ji poznal předtím, než se zavázal k její ochraně, a před smrtí svého přítele, odešel by s emocemi nedotčenými. Ale to již nebylo možné. Dlužil Johnathanovi hodně a slíbil mu, že dohlédne na to, aby v pořádku dorazila do Londýna. V této chvíli pro něj Anna Harrisová představovala větší výzvu než jakákoli bitka či šarvátka, jíž se kdy účastnil. Díval se, jak se otočila a přistoupila k paní Andrewsové. Lem sukně se jí rozzlobeně obtáčel kolem kotníků a dodal jejím pohybům na důrazu. Hleděl za ní a na rtech mu ulpíval mírný úsměv.

„Jak se to chováš, Anno?“ pokárala ji paní Andrewsová. „Víš, kolik je hodin? Věděla jsi, že má lord Lancaster přijet, a co jsi udělala? Zmizela jsi!“

„Moc se omlouvám, paní Andrewsová. Chtěla jsem se jen rozloučit s Bellou. Bude se jí po mně velice stýskat.“

„Ať je to, jak chce, má milá, ale Bella je jen kůň, propána!“

„Není to jen tak ledajaký kůň. Bella je nejlepší kůň, na jakém jsem kdy jezdila, je nejlepší na světě! Bude mi moc chybět.“

„Samozřejmě, Anno. Víím, že bude. Ale v Anglii budou zase jiní koně. A teď lorda Lancastera slušně pozdrav, jinak si bude myslet, že nemáš žádné způsoby.“

Slečna Harrisová se poslušně podívala na Williama a pronesla nepřesvědčivě znějícím hlasem: „Velice ráda vás poznávám, lorde Lancastere. Ještě jsme se neměli možnost potkat osobně, ale Johnathan se o vás často zmiňoval ve svých listech.“

„Ano. Johnathan byl mým nejbližším přítelem. A jako váš bratr měl na srdci vaše blaho a cítil se zodpovědný za vaši budoucnost. Jsem zde, protože mě osobní důvody také vedou k návratu do Anglie, takže to snad ani nemohlo dopadnout lépe. Johnathan mě požádal, abych vás během cesty k vašemu strýci ochraňoval a dohlížel na vás.“

„Bože, to zní, jako byste dostal na starost nějaký balík, lorde Lancastere.“

„Omlouvám se, jestli to tak vyznělo. Zítra ráno vyplujeme; cesta bude dlouhá a únavná: přinejmenším pět či šest měsíců. Mám zde dopis, v němž váš bratr vyjádřil svá přání, kdybyste ho chtěla vidět. Johnathan si uvědomoval, že jste svého strýce Roberta neviděla hodně dlouhou dobu. Tuto skutečnost vzal v úvahu a chtěl udělat vše, co bylo v jeho silách, aby váš pokrevní svazek upevnil a mohl si být tak

jist, že o vás bude dobře postaráno. Zanechal vám také dědictví, které bude spravováno vaším strýcem a které vám nesmírně pomůže v budoucnosti.“

„Chápu. A co když odmítnu?“

„Nemluv hlouposti, Anno,“ pokárala ji paní Andrewsová. „Nemůžeš odmítnout. Musíš jet.“

Slečna Harrisová se na ni podívala se zoufalou prosbou v očích. „Ale proč? Proč musím jet? Ta cesta bude příšerná. Chtěla bych zůstat s vámi v Indii.“

„Velice dobře víš, že se z Bombaje chystám odjet, Anno. Jedu za svým manželem do Lucknow. Bude tam trávit víc času a přeje si, abych tam byla s ním. Johnathan udělal to, co pro tebe považoval za nejlepší. Je správné, že se vrátíš ke své rodině v Anglii.“

„Ale já nechci jet!“ odsekla umíněně. „Chci žít v Indii, ne v Anglii. A už vůbec ne u strýce Roberta nebo u tety Constance.“ Odvrátila hlavu a tišeji dodala: „Je to hrozná babizna.“

„Nedovedu si představit, že by tvoje teta udělala něco tak hrozného, aby si od tebe vysloužila tak příkré hodnocení,“ napomenula dívku paní Andrewsová.

„Paní Andrewsová má pravdu,“ přikývl William stroze. „Nepřijel jsem sem diskutovat o tom, jaké city chováte k vaší tetě. Váš strýc se o vás dobře postará.“

Slečna Harrisová se na něj ostře zadívala a v očích jí zablýskalo. „Jste si tím jist, že ano? Znáte vůbec strýce Roberta?“

„Ne, neznám. Ale dokud si nebudu jist tím, že jste v domácnosti vašeho strýce v bezpečí, zůstanete v mé péči. Je nicméně důležité, abyste měla během cesty dámský doprovod, tudíž jsem domluvil, abyste cestovala ve společnosti paní Prestonové a její služebné. Paní Prestonová je vdova a vrací se do Anglie

za svou rodinou. Přijedu pro vás zítra ráno. Očekávám, že budete připravená v šest hodin.“

Slečně Harrisové zablýsklo v očích. „Jak je vidět, všechno jste už hezky domluvil dopředu.“

„Anno!“ okřikla dívku paní Andrewsová. „Pamatuj na své vychování. Lord Lancaster je naším hostem a měl nemalé potíže s tím, aby pro tebe všechno vyjednal. Prosím, omluvte ji, lordě Lancastere, ale jak vidíte, Anniny společenské manýry ještě zanechávají mnoho prostoru pro zlepšení.“

William se na slečnu Harrisovou pátravě zadíval a byl nakloněn souhlasit. Bylo jasné, že bez mužského vlivu si tahle mladá dáma až moc dlouho dělala, co chtěla. Byl toho názoru, že by Anně nijak neuškodilo, kdyby zůstala na akademii, kterou navštěvovala, než ji z ní Johnathan vzal a odvezl do Indie.

Anna zarputile mlčela a mračila se na něj. Ústa měla vzdorně sevřená. „Nechodila jsem do společnosti tak často, abych si mohla osvojit společenské manýry,“ odsekla nakonec.

„V tom případě je načase, abys začala,“ poznamenala paní Andrewsová neobvykle ostře. „A můžeš začít tím, že se omluvíš lordu Lancasterovi.“

Anna se podívala po paní Andrewsově a zaznamenala její výraz, v němž se mísila hluboká nespokojenost s tichou a zdvořilou netrpělivostí, jak čekala na její omluvu. Slyšitelně si povzdechla a obrátila se k němu. „Prosím, odpusťte mi. Nechtěla jsem být hrubá.“

Usmál se. „Je vám odpuštěno. Co tady vlastně celé dny děláváte?“

„Mám tu přátele. Děláme všechno možné, ale já osobně nejraději jezdím na koni. Pan Berringer, který je starý a křehký, před nedávnem upadl, a dovolil mi, abych jezdila na Belle. A když mi některá z dam

jeho domácnosti může dělat garde, zajedeme někdy i do města. Také pomáhám paní Andrewsové s její charitativní prací. Hodně nás to zaměstnává, že ano, paní Andrewsová?“

„To tedy ano, moje drahá. Vůbec nevím, co si bez tebe počnu.“

William přikývl a přemýšlel, proč téhle nevinné dívce klade tak banální dotazy. Proč ho tak irituje její jasný a nezlomný duch i vřelý oheň v jejích očích? Bude teď trávit v její přítomnosti celé měsíce a je jistě dost krásná, aby cestu svou pouhou osobností zpříjemnila. Tak proč...?

Pak se zarazil a v duchu se napomenul za to, jak bezcitně o této mladé ženě smýšlí. Byl dospělý muž, ne jako ty nezralé děti, s nimiž se tady stýká, a jako takový musí být moudřejší a zkušenější. Jeho úkol skončí teprve tehdy, až ji předá do péče jejího strýce.

„Nemám žádnou touhu vrátit se do Anglie a nechci žít u strýce Roberta,“ řekla slečna Harrisová, jako by skutečnost, že své přání zopakuje, mohla nějak zázračně zařídit její setrvání v Indii. „Bydlela jsem u něj, když jsem ještě nebyla na akademii, a nevycházeli jsme spolu. Myslím, že právě to bylo důvodem, proč mě Johnathan vzal s sebou do Indie.“

William promluvil laskavějším tónem a atmosféra v místnosti se trochu uvolnila. „Ať už byly Johnathanovy důvody jakékoli, udělejte to pro něj. Takhle to pro vás chtěl.“

Byl už netrpělivý a chtěl odejít, a tak vykročil ke dveřím. „Musím jít, abych dal pokyny svému sluhovi, který už šel na loď,“ řekl hlasem, který byl zvláště jemný. Pak se podíval slečně Harrisové do očí. „Ještě toho před odjezdem musím hodně stihnout. V šest hodin ráno pro vás dám poslat kočár. Buďte přesná.“

Anna za ním vyšla z místnosti. „Byl jste s Johnathanem, když umřel?“ zeptala se tiše.

Ta otázka zastihla lorda Lancastera nepřipraveného. Chvilí na ni beze slova hleděl a v očích měl cosi temného, ale ten okamžik brzy pominul a on odvrátil zrak. „Ano,“ odpověděl stejně tak tiše. „Byl jsem s ním až do konce.“

„Trpěl? Vzhledem k tomu, že byl poraněn v šarvátce, předpokládám, že měl bolesti.“

„Ano, měl. Věřte mi však, že měl tu nejlepší možnou péči.“

„Ubohý Johnathan. Musím na jeho utrpení neustále myslet. A co ten viník? Chytili ho?“

„Je mi líto, ale ne.“

Anna mlčela, myslela na svého bratra a cítila obrovský smutek, že ho už nikdy neuvidí. Protože měla pocit, že o tom lord Lancaster nechce mluvit pravděpodobně proto, že si s Johnathanem byli blízcí a že ho jeho smrt stále ještě trápí, řekla: „Je pravda, že Johnathan odkázal všechno mně?“

Přikývl. „Je to pravda. Stala se z vás velice bohatá mladá dáma.“

„Jsem z toho smutná, protože k tomu došlo kvůli Johnathanově smrti. Pojí se s tím dědictvím nějaké podmínky?“

„Jen několik. Mám všechny detaily, které poskytnu vašemu strýci. Bylo mi řečeno, že je to právník. On se o to postará. Johnathan neměl o vašem strýci nejlepší mínění, ale nepochyboval o tom, že je to čestný muž a zachová se k vám správným způsobem.“

„Ano, to strýc Robert určitě udělá.“

„Jsem si tím jist. Uvidíme se tedy ráno, slečno Harrisová.“

Anna stála na verandě a zamyšleně sledovala, jak

lord Lancaster nasedá na koně a odjíždí. Už si na něj udělala názor, podle ní byl povýšený, dominantní a arogantní. Pokud je to ale tak, proč se tady doslova utápí v rozpacích? Proč cítila potřebu se s ním hádat, což by žádná dobře vychovaná dáma se špetkou sebeúcty nikdy neudělala?

Setkala se s ním tváří v tvář jen na malou chvíli, ale stačil na ni udělat obrovský dojem. Byla zaskočená silou vlastních citů, ať už byly jakékoli, a vůbec si nebyla jistá, co s tím udělá; pokud vůbec něco. Od chvíle, kdy se rozloučil, kdy od ní odvrátil svoje pronikavé oči, měl náhle ve výrazu nezáměr, nudu a bylo velice jasně znát, že je celý netrpělivý, aby byl už pryč. Nebyla pro něj nic jiného než hloupá mladá dívka, to jí sděloval jeho výraz i postoj a obojí dohromady dokázaly naprosto spolehlivě srazit její sebevědomí na nulu.

Skutečně žasla nad tím, jaký vůči ní projevuje nezáměr, vždyť je Anna Harrisová, dívka, kterou se po každé hned snažili vyhledávat všichni čerství rekruti ve Východoindické společnosti! Ale lord Lancaster nebyl jako oni. Byl to dospělý a zkušený muž, muž světa, a ona si před ním připadala zranitelná a slabá. Věděla, že se z této situace musí poučit, protože bude pod jeho poručnictvím a nemůže s tím vůbec nic udělat. Připadala si pod vlivem jeho zvláštního magnetismu, jeho mužské vitality a energie zcela bezmocná. Jeho oči měly barvu safírů z dolů v Kašmíru: chladnou a neústupnou.

Když se dnes vrátila domů, okamžitě si ho se zájmem všimla. Byl pohledný a velice ji zaujal. Na rozdíl od znuděných a líných džentlmenů, které od svého příjezdu do Indie poznala, on se pohyboval s lehkostí, elegancí a sebevědomím; nesl se klidně, ale vyzařoval sílu kalené oceli. Choval se autoritativně

a z jeho postavy sálala moc i ten typ nevázané smyslnosti, o němž vždycky horovaly její romanticky založené kamarádky z Bombaje.

Jeho pomalý úsměv měl v sobě šarm a zároveň se kolem něj chvěla jakási vzrušující a nebezpečná aura, která promlouvala k jejímu mladému a povolnému srdci. Co se jí však nelíbilo, byly ty majetnické způsoby, které vůči ní uplatňoval. Že bude muset cestovat zrovna s ním, považovala za největší nevýhodu celé cesty. Tušila, že než se zbaví jeho znepokojující a rušivé přítomnosti, bude to nesnesitelné. Doufala jen, že jakmile přijedou do Londýna, bude si schopna brzy uspořádat svou budoucnost a pak snad bude i schopna na lorda Lancastera pohlížet v příznivějším světle.

Smrt jejího bratra byla dvojnásob tragická. Nejenže ztratila jediného člena rodiny, kterému na ní záleželo, ale jeho smrt znamenala, že musí opustit Indii a žít se strýcem Robertem a tetou Constancí na jejich útraty a vydaná jim na milost a nemilost výměnou za střechu nad hlavou.

Doufala, že to nepotrvá dlouho. Lord Lancaster jí prozradil, že dědictví po Johnathanovi je veliké. To jí umožní převzít kontrolu nad jejím životem. Manželství, instituce, o níž všechny její kamarádky v jednom kuse mluvily a k němuž upínaly své snažení a naděje, to nebylo nic pro ni. Každopádně zatím. Chtěla od života mnohem víc: vzrušení a možnost pomáhat méně šťastnějším lidem, než je ona. Možná, že se jednoho dne bude moci do Indie zase vrátit, při té myšlence pocítila novou naději. Budoucnost najednou nevypadala tak černě.

Dalšího dne pro ni kočár, který jí slíbil lord Lancaster, přijel přesně v šest hodin ráno. Už teď se jí

stýskalo po Indii, která byla jejím domovem, takže při loučení s paní Andrewsovou měla v očích slzy. Paní Andrewsová jich také pár prolila a slibovala, že jí určitě napíše.

Ulice vedoucí k přístavu byly jednou velkou změtí barev a hemžily se lidmi. Vřeštění kanárků a dalších pestře zbarvených ptáčků, kteří byli v klecích zavěšeni nad většinou vchodů do obchodů, dodávalo další rozměr okolnímu hluku. Ten pohled Annu vždycky rozesmutňoval, protože se jí vůbec nezamlouvalo, aby byli tak překrásní ptáci uvězněni. Jak ráda by je všechny osvobodila, aby byli svobodní tak, jak jim určoval jejich původní úděl!

Když kočár dojel do přístavu, slunce už pálilo z bezmračné azurově modré oblohy. Přístavu dominovala obrovská východoindická obchodní a válečná loď *Bengal*, na kterou se měla Anna nalodit. Panoval zde čilý ruch, vozy a vozíky všech velikostí nakládaly loď, která se už chvěla energií a připravená vytáhnout kotvy a vyplout do Anglie.

Přístav vypadal jako vzorkovnice nejrůznějších kultur: byli tu hinduisté, zbožní muslimové i konzervativnější Evropané, ti všichni přispívali k barevnosti a živosti okolí. V teplém ranním vzduchu se ozývaly výkřiky, rozhovory a smích. Příjezdy a odjezdy mohutných východoindických lodí vždy budily velkou pozornost, protože na jejich palubu se vydávali civilisté i vojáci v šarlatových kabátech, kteří odjížděli daleko za moře na zaslouženou dovolenou.

Anna se snažila nemyslet na všechny ty historky o ztroskotaných lodích, pirátech a únoscích, kteří byli ve vodách Indického oceánu všudypřítomní. Mnozí zaměstnanci Východoindické společnosti, kteří přečkali bez úhony dobu svých služeb, zahynuli

ve spárech tropických bouří, během nichž přepadli přes palubu a už je nikdo nikdy nespatriil. Ulevilo se jí, když zjistila, že poplují v konvoji společně s pěti vojenskými plavidly, které jim zaručí bezpečné přistání v domovském přístavu.

Lord Lancaster už byl na místě, aby ji přivítal a dohlédl na naložení jejích zavazadel.

„Pojďte,“ řekl a vzal ji za loket. „Doprovodím vás na palubu. Brzy budeme na cestě.“

„Vzala jsem si s sebou jen to, co budu potřebovat během plavby.“

„To od vás bylo moudré,“ zamumlal. Musel ji obdivovat sám sobě navzdory už za to, jak se snaží srovnat s nelehkým údělem, že musí opustit Indii. Měla smutné oči a ve tváři měla vepsaný stres. „Vím, jak těžké to pro vás je. Vím, jak se cítíte,“ pronesl vážně.

„Jak byste mohl?“

„Já také odjíždím z Indie; pravděpodobně nadobro. A je mi z toho smutno.“

„Chápu. V tom případě s vámi také soucítím. Na tu dlouhou cestu se netěším, ale s tím člověk nic nenadělá.“

„Jste velice statečná,“ podotkl jemně. „Takovou cestu by mnoho žen nechtělo podniknout samo.“

Anna přikývla a podařilo se jí pousmát. „Uvědomuji si, jak nepříjemné pro vás musí být, že mě musíte doprovázet a dohlížet na mě, ale vzhledem k tomu, že se tomu nelze vyhnout, budete se mě muset naučit snášet.“

„To by mohlo být zajímavé,“ poznamenal tiše a pobaveně sledoval, jak jí zruřověly tváře rozpaky.

„Na tom není nic směšného,“ vybuchla.

„Myslíte? Možná vám chybí smysl pro humor.“ Když Anna otevřela ústa, aby se bránila, zarazil ji

pouhým pohledem. „Nemusíte mít obavy. Jsem si jistý, že jakmile budeme na moři, všechno se usadí. A pokud jde o to, že bych se vás měl naučit snášet... Slečno Harrisová, to musí být oboustranná snaha.“

Anna se rozhodla, že momentálně pohřbí veškerou hostilitu, kterou k němu cítila, a poprvé se na něj zcela upřímně usmála. „Naprosto souhlasím. Víím, že jste přesvědčen o tom, že to, co děláte, je v mém nejlepší zájmu, a prosím, nemyslete si, že vám nejsem vděčná. Jakmile budeme na palubě, postarám se o to, abych navázala svá vlastní přátelství a neobtěžovala vás.“

Williama její úsměv uhranul, vyvolal v něm cosi vřelého a mocného. Hleděl na ni zcela očiřovaný, dokud nepojal podezření, že ten úsměv je falešný a že se ho jím jen snaží ošálit. „To vítám. A mimochodem, jmenuji se William. Vzhledem k tomu, že spolu budeme trávit hodně času, myslím, že bychom mohli upustit od formalit. Kromě toho mě tituly obecně dost obtěžují. Bude nejlepší, když začneme tak, jak budeme chtít pokračovat.“

„Ano, pane,“ odpověděla Anna se širokým úsměvem.

„Ano,“ odpověděl a s úsměvem se odvrátil.

Pak k němu přistoupil jakýsi muž. „Mám mladé dáme odnést zavazadla?“

„Ach, Macu,“ usmál se William a podal mu Anniny tašky. „Děkuji, to mi pomůže. Tohle je Mac,“ vysvětlil Anně. „Můj sluha, komorník, říkejte mu, jak chcete. Mám pocit, že bych se bez něj neobešel, a on to moc dobře ví nikdy neváhá mi to znovu a znovu připomenout,“ mrkl na ni spiklenecky. „Není to tak, Macu?“

„Ale ano, přesně tak,“ odpověděl Mac a vykročil k lodi.

Mac byl středně vysoký, štíhlý a pocházel ze Skotska. Jeho skutečné jméno bylo Iain McKenzie a skotský původ měl vepsán do tváře. Většinou se oblékal do černé a v obličejí měl výraz stoické trpělivosti. Byl inteligentní, jeho znalost Indie a skutečnost, že dokázal plyně hovořit v urdu a bengali, Williama zaujaly, takže ho přijal do svých služeb. Mac pro něj pracoval od chvíle, kdy přijel do Indie; jeho předchozí zaměstnavatel shodou okolností nedlouho předtím zemřel na záchvat mrtvice.

„Pojďte,“ vyzval ji William a prováděl ji kypícím davem. „Zavedu vás k paní Prestonové. Obávám se ale, že se vám ubytování nebude příliš zamlouvat; kajuty jsou velice malé. Mimochodem, jak snášíte moře? Trpíte mořskou nemocí?“

„Cestu sem jsem zvládla v pořádku, ale budu muset počkat a uvidíme, až budeme na moři.“

William cestou po můstku pohlédl k lodnímu zábradlí a srdce mu pokleslo, když uviděl tvář Jamese Rydera, která na něj odtamtud hleděla. William věděl, že se tento muž vrací do Londýna, doufal však, že bude cestovat na některé jiné z lodí v konvoji. Když se snažil zvážit, jak si s tímto novým zvratem situace poradit, uvědomil si, že Ryder bude představovat hrozbu především pro Annu.

V duchu Rydera proklel. Jeho nenávisť k němu byla hluboce zakořeněná, předpokládal totiž, že právě on stojí za Johnathanovou vraždou. Bylo nezbytné, aby ho nepustil do Anniny blízkosti, ale tento úkol by byl doslova nemožný, když spolu budou celé měsíce na jedné lodi.

Na palubě vrcholilo vzrušení a loď se chystala k vyplutí. Anna se rozhlížela kolem sebe. Muži pobíhali po naleštěné palubě sem a tam a dohlíželi na

poslední úkoly. Stála pod zamotanými hromadami lanoví, zatímco vysoko nad její hlavou šplhali námořníci po žebřících a přeskakovali z jednoho stěžně na druhý, kontrolovali lana a zvedali plachty. Nejvyšší stěžň se kýval v pomalém rytmu proti modré obloze a loď při těch pohybech znepokojivě vrzala a sténala. Anna měla co dělat, aby se neotočila a neutekla zpátky na břeh.

Paní Prestonová byla statná, dobře naložená a hovorová. Také měla velikou vášeň pro karty a obrovskou zásobu zábavných a zajímavých historek z let, které strávila na indickém subkontinentu. Byla vdova; její manžel, který sloužil ve Východoindické společnosti jako hejtman, zemřel na srdeční zástavu už před půl rokem. Paní Prestonové ještě nebylo padesát let a žila na východě dvacet let, ale šest porodů a smrt několika jejích dětí na ní zanechaly známky utrpení. Odjížděla domů, aby strávila zbytek života s přeživšími dětmi, které byly na školách v Anglii.

„Mé drahé dítě,“ usmála se, když lord Lancaster odešel, aby se postaral o své záležitosti, a ona si všimla v jejích očích úzkostného výrazu. „Vidím, že máte z této cesty obavy, ale to nemusíte. Už jsem ji podnikla dvakrát a vždycky byla zcela klidná, došlo jen k několika tropickým bouřkám. Pojdte, ukážu vám vaši kajutu. Je hned vedle té moje, o niž se dělím s Celií, která se stará o moje osobní potřeby. Jsem si jistá, že se velice brzy všichni seřadíme.“

Prostor kajuty byl skutečně velice omezený, bylo zde minimum nábytku a od kajuty paní Prestonové a její služky ji oddělovala jen plátěná stěna, kterou bylo možné v případě nebezpečí rychle strhnout.

Všude kolem ní se ozývalo skřípění lodních prken a v horké kajutě nemohla dýchat, takže podlehla

okamžitému impulzu a vystoupala na palubu. Kráčela podél zábradlí a rozhlížela se kolem sebe po lodi, která se překypovala aktivitou. Za chvíli zahlédla lorda Lancastera, který hovořil se skupinou pasažérů. Podíval se jejím směrem, ale nevykročil k ní. Odvrátila hlavu, ale výraz v jeho neobyčejných očích přitáhl její pohled zpět.

Když se otočil a zmizel jí z dohledu, zamyslela se. Nedokázala ani uvěřit tomu, jak velice ji zaujal, roznítil její představivost a zneklidnil jejího ducha. Ještě nikdy se nesetkala s mužem tak přitažlivým a zároveň vzdáleným a nedostupným. Ačkoli společensky byla pod ním ve všech směrech, bylo na něm něco, co v ní vyvolávalo vzrušení. Nechoval se k ní jako neohrabaný mladík, ale jako zkušený, odvážný a temperamentní muž.

Byl však pro ni ve všech ohledech naprosto nevhodný.

DRUHÁ KAPITOLA

Lod zaujala své místo v konvoji a začala klouzat pod azurovým nebem na otevřené moře. Šance na příznivý průjezd pro pomalu se pohybující a těžce naložené obchodní lodě závisely především na příznivém větru. Nad hlavami jim vřeštěli rackové a lodní plachty se vzdouvaly a vzdychaly, jak se snažily zachytit poryvy větru. Z moře k nim stoupaly drobné mlžné kapičky, které vyvolávalo zanořování kýlu do vln, jež byly ozdobeny bílými čepičkami pěny.

Cítila smutek, když tak stála na palubě a hleděla na mizející povědomé břehy Indie, zatímco jejich loď konečně chytila vítr a odvážela ji do Arabského moře a dál k tomu, co jí teď zrovna připadalo jako hodně nejistá budoucnost. Když přijela do Indie, byla okamžitě okouzlena živostí a energií této země. Milovala Bombaj a zdejší způsob života a nebylo výjimkou, že protančila na nějakém přátelském setkání celou noc.

Byla jen jednou částičkou místní civilizované společnosti, pokud ovšem člověk mohl ignorovat vlhkost a horko, v nichž se Bombaj většinou utápěla, a také dusivou upjatost některých místních Angličanů. Nosili na sobě vysoké klobouky, v pase široké šerpy a vlněné obleky, jako by byli v Londýně, a nikdy by je ani nenapadlo, že by mohli podlehnout přirozenosti,

kteřou od nich tato země vyžadovala, k níž ji zvala. Vítr i takhle daleko na moře stále ještě nesl vůně města: prach, kořeněná jídla z bazaru, hničící zeleninu a sladkou vůni plumérií a jasmínu.

Anna ucítila v očích slzy. Už teď se jí po Indii začalo stýskat.

Najednou ucítila na rameni lehkou ruku a prudce se otočila. „Ach, lorde Lancastere. Polekal jste mě.“

„Williame. Žádal jsem vás, ať mi říkáte Williame.“

„Zapomněla jsem.“

„Vychutnáváte si ještě poslední pohled?“ zeptal se a díval se jí do obličeje, který k němu měla obrácený.

„Už se vám stýská?“ poznamenal vzápětí, protože si správně vyložil její odtažitost i skleslá ramena.

„Už teď vypadá tak daleko,“ připustila. Nebyla si jistá, jestli o jeho soucit stojí, ale stejně ji těšil. Stále ještě měl ruku položenou na jejím rameni, a tak trošku ustoupila, aby ji musel sundat. Teplo, které mu vycházelo z dlaně, ji znepokojovalo, bylo tak pro ni těžší pohlížet na něj jako na svého ochránce. „Jak je možné, že někdo pochází rodem a krví z jedné země, ale vnímá jako svůj pravý domov jinou?“

Opřel se o zábradlí vedle ní. „Netuším. Ale vím, že to tak cítí mnoho lidí. Nicméně... tohle bude lepší než horko a vlhko v Bombaji,“ řekl. „Než dojedeme do Anglie, uvidíte a seznámíte se s mořem v celé jeho kráse i děsivosti. A je tu svěží vzduch, což vítám.“

„Ano, to je nádherné,“ souhlasila Anna, odtrhla od něj pohled a znovu se zadívala k Bombaji, kterou viděla skrze mlžný opar. Ten jí dodával skutečně magický vzhled, rozostřoval pozlacené kupole a obrysy tyčících se minaretů. „Když je moře klidné, je to krása. Ale mám podezření, že to se změní, jakmile zamíříme k mysu Dobré naděje.“

„Pravda. Tam moře umí být drsné. Není divu, že se stále intenzivněji hledají nové cesty mezi Indií a Evropou.“

„Jak by je ale bylo možné nalézt? Jak jinak by člověk mohl plout, aniž by musel navigovat kolem mysu?“

„Možné to je, ačkoli se něco takového dá stěží doporučit, protože je to velice nebezpečné, což vám možná poskytne jiný náhled na nepohodlí cestování po moři. Cestovatelé, kteří míří na východ, mohou jet po zemi z Alexandrie až k Rudému moři. Východoindická společnost ovšem také zaměstnává dobrodruhy a pionýry, kteří zkoumají potenciální cesty přes nejrůznější země. Momentálně však nemáme jinou možnost než přečkat dlouhou plavbu.“

„Myslíte si, že se ještě někdy do Indie vrátíte?“

„Pochybuji o tom. Mám doma úkoly, které budou vyžadovat moji zodpovědnou pozornost.“

Anna by se ráda zeptala, jaké úkoly to jsou, ale pak si to rozmyslela. Nic jí do toho nebylo a měla pocit, že by se mu její vyptávání nezamlouvalo.

„Asi si všimnete toho, že jsou na palubě vojáci,“ řekl a vrhl nesouhlasný pohled na mladého vojáka, který se loudal kolem a s potěšením si prohlížel Annu. Už teď přitahovala pozornost některých vojáků a vzhledem k tomu, že budou na lodi trávit tolik času, přítomnost mladé ženy v nich zcela jistě vyvolá pokušení. „Bude to těžké, protože jsme tu na uzavřeném prostoru, ale chci vás požádat, abyste se vyhýbala navazování jakýchkoli přátelství s nimi.“

Anna se k němu otočila a podívala se mu do očí. „Nic takového nemám v úmyslu, ale docela jistě se nebudu chovat nezdvořile a nepřátelsky ani ke známým, ani k neznámým lidem. Proč mi to vůbec říkáte?“

„Protože je mezi nimi jeden, u nějž mi obzvláště záleží na tom, abyste se mu vyhýbala. Jmenuje se James Ryder. Jestliže se pokusí vyhledat vaši společnost, nebudete s ním vůbec mluvit.“

Anna pocítila nával podrážděnosti z jeho rozkazovačným a majetnickým manýrům. Užasle na něj pohlédla. „Nebudu? A proč ne? Toho člověka, o němž mi tu říkáte, vůbec neznám, ale odhaduji, že vy ho nemáte rád.“

„Má člověk rád chřestýše?“ William promluvil klidně, ale Anna zaznamenala v jeho hlasu napětí. „Ryder má v sobě temnou stránku, kterou si někdo tak nevinný a nezkušený jako vy, vůbec neumí představit. Ano, panuje mezi námi nepřátelství, a ujišťuji vás, že jde o závažnější věc než to, že bychom se párkrát poškorpili. Říkám vám, že s ním nebudete vůbec hovořit. Rozumíte?“

V jeho tónu zaznělo varování a Anna věděla, že mluví zcela vážně. „Vaše averze vůči Jamesu Ryderovi je vaší věcí. Se mnou nemá nic společného.“

„To si můžete myslet, ale Ryder je každopádně člověk, kterému je potřeba se vyhnout. Vycítil jsem, že máte tendenci mi odporovat, což jsem popravdě nečekal. Snad bude vzduch na moři příznivější pro vaše zdraví i náladu než ten v Bombaji.“

„S mým zdravím ani náladou není v nepořádku nic, co by nespravilo, když se od vás budu držet dál,“ opáčila.

Modré oči se na ni upíraly bez jakéhokoli výrazu. Kdyby v nich nebyl tak očividný chlad, dala by se Williamova další poznámka považovat téměř za neuctivou. „V tom případě bych to měl brát v úvahu a přizpůsobit svou vzdálenost od vás tak, abych vám v tom byl nápomocen.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ochránce nevinnosti***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.